

SVĚT JE PLNÝ OPUŠTĚNÝCH MÍST... PODVEDENÁ

Ó, kdybych tak mohla vyběhnout až nahoru a vylétnout oknem střechy k nebi, mezi ptáky, možná i výš, k nebeským bytostem. Mým přátelům. Známe je a oni mě, povídám si s nimi, když se mi podaří uniknout z přítomnosti. Víme, že jsou to oni... bytosti. Určitě tu kdysi bydleli, ne, nevidím je, ale cítím je vedle sebe, chvějí se ve zdech, zjevují se vedle mě, kdykoli se soustředím. A to dělám často. Nemám moc jiných možností, než se ...soustředit. Když to totiž udělám, vidím svět takový, jaký by měl být, a to je hezcí. Poslouchám jen to, co lahodí mým uším. Vnímám je... Slyším, že mi dodávají odvahu a slibují, že se k nim vrátím. Odjedu jen na chvíli. Neznají pozemský čas, to bude tím. Já ano, bohužel. Sklouznu očima na obrovský kufr. Stojí vedle mne, tiše a přísně, po okraj plný mého pečlivě poskládaného šatstva a osobních věcí. Čeká, jako já. Je to pryč, už se nesoustředím, už je necítím. To ten kufr. Za zády mi dýchá skutečnost. Doléhá k mému sluchu.

„Zaplaťpánbůh, že jsme to místo v ústavu sehnali. Dokud byla jenom...“

„Ne tak nahlas, uslyší tě... Modli se, ať nám ji nevrátí, když jsme je vlastně podvedli.“

„Jak... podvedli? Je nemocná? Je!“

„Neřvi, to vím taky. Ale tohle je sanatorium pro chromé, ne pro...“

Vrátili se! Poznám to, protože už je zase slyším i cítím. Jsou kolem mě. Uklidňují mě. Už neslyším strýčka s tetou. Jestlipak se bytosti znají s maminkou a tatínkem? Vždyť jsou dozajista na stejném místě... Pohlédnu na kufr. Tváří se sveřepě a neoblomně. Nebo... že by se o kousek přiblížil? Jsme spiklenci? Asi ano, když se zadní hranou otírá o mé pojízdné křeslo. Nakonec přece jen nepojedu sama.

Stalo se, nestalo... kdysi dávno pod schodištěm tohoto domu?

Svět je plný opuštěných míst... Jsou však opravdu opuštěná?

Jedno z nich na vás čeká v ZAHRADĚ MLČENLIVÝCH

<https://harlequinnaruby.cz/>